

İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Temmuz 2022

Bir düş' ün minvalinde yaşamak bir o kadar yaşatan duyguların alfabesi...

Eskiyen bir gülüş.
Esnemeyen bir mevsim.
Endamlı sevgi ve biz insanlar yeryüzünün bekçisi.
Araf'ta kalan rüzgârdır bazen insan
İhya edilesi yürekte saklı mademki gizem
Dilaltı mutluluktur yaşamak tüm evrene her yere sirayet eden

Göğün çaputu
Aşkın hangarı
Matemin dindiği
Sudan sebeplerle yaşam değil
Su gibi aziz olmalı illa ki insan
Sevecen yüreğin
Semazen gecenin
Semiren hecenin aç gözü
Aşkla sevmekle doyan ruhu giz yüklü evrenin:
Nakkaşı aşkın ve hasretin

Devasa bir yumaktır da insan
Sarmalın gerçeklerin
Dinmeyen sızının sızdığı yürek denen eksenin
Kiblesine dokundu mu insan gök kubbenin

Esen yel
Dinen yağmur
Açan güneş
Kapanan bir kapı akabinde
Rabbin bahşettiği daha nice kapı
Renklerin asili beyaz
Severken insan nasıl da pervasız
Yitiminde günün geceye değen eli kalemin
Kalesinde uçuşan sevgi denen bayrağın

Asla da dinmez gözyaşı insanda
Muradı ve müridi nasıl ki sevgi ve Rabbi
Kozasından dahi firar eder insan
Kaykıldığı eksen ne ki?
Kaybolmadan yüreğin muhabbeti

Konuşlu olduğumuz kadar
Kaybolmanın efsunlu gölgesinde saklı bir nazar
Hitabı sevginin
İhya edilesi her yürek her insan
Kamaşan gözleri göğün
Yerde saklı bilinmez bir hazinin
Belki de yerin yedi kat dibinde boy veren tohum misali
Öykündüğümüz illa ki olmalı huzur ve sevgi

Kanatlanan her duygu
Sevdiği kadar insan etmez mi rücu?
Bir meltemin serinlettiği
Minnet etmeden de yaşadı mı insanoğlu
Esaret değil cesarettir sevmek
Layığı ile dokunmak her yüreğe
Kemale eren sözcüklerden yağın rahmeti kucaklamak adına
Diri beden dingin mevsim
Dirilen bir sözcükten ürer insan
Ümidini saklı tuttuğu kadar
Razı geldi mi hele ki kaderine
Sancıların sanrıların sonlandığı kadar her dilek
Elbet vücut bulur her dem

Renginden boca ettiği kadar erer de hidayete insan
Sabrını saklı tutmanın mükâfatı
Huzur ötesi hayatın tutulmuşken nabzı
İki cihanda da aziz olmaktır tek muradı
Rabbine âşık ve her sadık her kulu
Korur evren
İtikadın gücü ve gör sesi
Yeşillenen bakir çorak toprak
Bilinmeze duyulan saygı
Hele ki bir kere "ol" dedi mi Rabbi

Yaşamak da inanmak da bir mucize
Karanlığı delen gözleri iman gücünden
Tüm evrene sirayet eden her dua elbet
Dinmeyen rahmeti inancın yüce Mevla izin verdiği sürece...